

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Bérczes Róbert ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Szekrényes Gabriella ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kártérítés** iránt a Heves Megyei Bíróságnál 4.G.20.003/2005. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.387/2010/3. számú ítéletével befejezett perében - amelyben az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Halmos R. Péter ügyvéd által képviselt Kft. beavatkozott - az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes és a beavatkozó által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.387/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Köteles az alperes a felperesnek 15 nap alatt 161.500 (Egyszázhatvanegyezer-ötszáz) Ft, a beavatkozónak 25.000 (Huszonötezer) Ft felülvizsgálati perköltséget, és az államnak az adóhatóság felhívására 310.300 (Háromszáztízezerháromszáz) Ft felülvizsgálati eljárás illetéket megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint az alperes végezte arra irányuló vállalkozási szerződés alapján a perben nem álló F cég telephelyén épülő gyártó és fagyasztó csarnok kivitelezését. Az alperes 2003. május 10-én alvállalkozói szerződést kötött a beavatkozóval a hőszigetelt falazat összeállítására, annak beépítésére, a fémszerkezeti falak szerelésére és a hőszigetelt szendvicspanelek építésére. A munkák

elvégzéséhez a felperestől két diesel motoros, ollós emelőállványt vett bérbe 20.000 Ft/db/nap bérleti díj ellenében.

2003. május 26-án a panelek elhelyezése és beépítése során az emelőgép kieresztett kosarában a beavatkozó dolgozói tartózkodtak, az alperes egyik dolgozója pedig kötél segítségével a beszerelendő panelek oldalirányú elmozdulását koordinálta. A jelzett napon a hirtelen feltámadó szél a már beállított ideiglenesen rögzített panelek biztosító kötéseit (popszegecseket) kiszakította és a paneleket a szerelő állványnak döntötte. A szerelőállvány felborult, a dolgozók megsérültek.

A káreseményt követően a felperes a sérült emelőállványt Németországban, a gyártó cégnél javíttatta, a felmerült 5.270.000 Ft javítási költség és szállítási díj megfizetésétől az alperes elzárkózott.

A felperes a keresetében javítási és szállítási költség címén 5.270.000 Ft kártérítés, ennek 2002. május 26-tól járó késedelmi kamata, valamint a perköltségek megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A keresetét a Ptk. 433. §-ának /2/ bekezdésére, a 425. §-ára, valamint a Ptk. 339. §-ára alapította.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az alperes a bérelt dolgot a rendeltetésének megfelelően használta, a baleset rajta kívül álló okból következett be, így a kár megfizetésére nem köteles.

Az elsőfokon eljáró Heves Megyei Bíróság a 4.G.20.003/2005/195. számú ítéletében az alperest 5.170.955 Ft tőkében, ennek 2003. május 26-tól járó késedelmi kamatában, valamint 1.326.372 Ft perköltségben marasztalta, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A Ptk. 433. §-a /2/ bekezdésének azon rendelkezéséből indult ki, miszerint a bérlő a bérlet megszűnése után köteles a dolgot a bérbeadónak visszaadni, amely kötelezettség sértetlen állapotban történő visszaszolgáltatást jelent. A perbeli esetben az alperes a bérelt emelőállványt sérülten szolgáltatva vissza, ezért a Ptk. 318. §-a alapján alkalmazandó, a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése szerint kártérítési felelősség terheli. A károsodás ténye bizonyítást nyert, ezért az alperes a kártérítési kötelezettség alól a Ptk. 339. §-a /1/ bekezdésének második fordulata értelmében csak annak bizonyítása mellett mentesülhet, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az alperest terhelte tehát annak bizonyítása, hogy a panelek kiszakadását, azoknak a szerelőállványhoz dőlését, majd a szerelőállvány felborulását olyan erejű szél okozta, illetőleg az olyan hirtelen következett be, amellyel sem a panelszerkezet tervezésének a fázisában, sem azt követően az alperesnek, illetőleg dolgozóinak nem kellett számolniuk. Önmagában abból a körülményből, hogy a viharos erejű szél a panelokat kiszakította és az állványnak döntötte, nem vonható le az a következtetés, hogy a szél olyan erősségű volt,

amelyre sem a tervezés, sem a kivitelezés során számítani nem lehetett.

A panelszerkezet szereléséhez a megengedhető szélnyomásra történő számítás nem állt rendelkezésre, ilyet az alperes nem végzett, ezért utólag sem volt megállapítható, hogy elbírt-e azt a szélerősséget, amellyel kellő körültekintéssel eljárva, a műveleti leírás elvégzése során számolni kellett. Az elsőfokú bíróság több szakértőt hallgatott meg és megállapította, hogy Szabó Zsolt igazságügyi szakértő nem látta megállapíthatónak az alperes felelősségét, de kétséget kizáróan azt sem tudta megállapítani, hogy az alperes nem felelős a kár bekövetkezéséért. A bizonyítási eljárás egyéb adatai nem támasztották alá a vis maior bekövetkezését. A káresemény helyszínén ugyanebben az időpontban semmilyen egyéb káresemény nem történt, az üzemcsarnok épület tetejének másik részén tartózkodó dolgozók az üzemcsarnok tetőt el tudták hagyni. A beavatkozó dolgozói a munkavégzésben elmaradásban voltak, az utolsó panelt mindenképpen a helyére kívánták szerelni, amely körülmény nagymértékben hozzájárulhatott ahhoz, hogy a külső környezeti időjárási viszonyokat ne mérlegeljék megfelelően és a viharos idő bekövetkezte előtti figyelmeztető jeleket ne a súlyuknak és az esetleges várható következményeknek megfelelően értékeljék. A felborult gép szerelőkosarában a felborulás időpontjában szabálytalanul három személy tartózkodott, és a munkabaleseti jegyzőkönyv tanúsága szerint, amikor a szerelés alatt álló panelfal „remegni kezdett” mindhárman megpróbálták megtámasztani. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tenni nem tudott, magát a felelősség alól kimenteni nem tudta. A kárösszegezéséről Balogh Endre szakértő szakvéleményét fogadta el, és állapította meg a kár összegét 5.170.955 Ft-ban.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes és az alperesi beavatkozó fellebbezése folytán hozott 10.Gf.40.387/2010/3. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, fellebbezett rendelkezését helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és osztotta annak jogi következtetéseit is. Álláspontja szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a magatartás jogellenes volt, bizonyítania kellett a kárt, valamint a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést. A felróhatóság kérdésében a bizonyítási teher megfordult, az alperesre, mint károkozóra hárult annak bizonyítása, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyben általában elvárható. Az nem vitatható, hogy az alperes, illetőleg a beavatkozó dolgozóinak munkavégzése, a szerelőállvány használata során borult fel a berendezés és következett be annak károsodása. A beszerzett szakértői véleményekre utalva a másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy az alperes, illetőleg a beavatkozó dolgozóinak

magatartása, munkavégzése és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés fennáll. A váratlanul fellépő szél kizárólagos közrehatása a kár bekövetkezésében a másodfokú bíróság megítélése szerint sem volt megállapítható. Úgy ítélte meg, hogy egységes, egymással összefüggő okok sorozata vezetett a szerelőállvány károsodásához. A folyamat azzal kezdődött, hogy az alperes, illetve a dolgozók nem megfelelően mérlegelték a külső környezeti, időjárási változásokat, mulasztottak, amikor az időjárás változást figyelmen kívül hagyva nem hagyták abba a tevékenységet és nem kapcsolták lefelé menetbe a szerelőállványt. Tény az is, hogy a szerelőkosárban hárman tartózkodtak, és onnan kísérelték meg a kiszakadt paneleket a szél ellen tartani, mindez a káresemény bekövetkezéséhez vezetett. Az alperes magát kimenteni nem tudta, nem bizonyította, hogy a munkát végző dolgozók úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Figyelembe véve az Országos Meteorológiai Szolgálat 2009. március 17-i tájékoztatását is, nem bizonyított, hogy a károsodást nem lehetett semmilyen módon elkerülni. Tény, hogy a kár bekövetkezésében a szél is közrehatott, ezt azonban a dolgozók magatartásától nem lehetett különválasztani, ezért jogsértés nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdése és 339. §-ának /1/ bekezdése szerint az alperes kártérítési felelőssége fennáll. Kifejtette, hogy a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdésében írt szabály feltételen felelősséget fogalmaz meg, amely azt jelenti, miszerint ha a bérbeadó bizonyítani tudja, hogy a bérlő a dolgot rendeltetésszerűen, illetőleg szerződésszerűen használta és a kár emiatt következett be, a bérlő számára nincs kimentési lehetőség. Ez azonban nem befolyásolta a perbeli esetben az alperes kárfelelősségének megállapíthatóságát.

A perbeli gép azonosságával és a kárösszegezésével kapcsolatosan elfogadta az elsőfokú bíróság megállapításait. Az alperes nem cáfolta, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyvben nem a gép gyári számát, hanem a felperes azonosító számát tüntették fel és B E igazságügyi szakértő eljárása során a gép típusa is tisztázást nyert.

A jogerős ítélet ellen az alperes és az alperesi beavatkozó nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, valamint a perköltségeik megítélését kérték. A beavatkozó a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdésében, 339. §-ának /1/ bekezdésében és 425. §-ának /1/ bekezdésében; az alperes ezen túl a Pp. 3. §-ának /1/ és /2/ bekezdésében, valamint a Pp. 164. §-ának /1/ bekezdésében foglaltak megsértésében jelölte meg.

Mindketten előadták, hogy az eljáró bíróságok jogellenesen állapították meg, az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdése alapján alkalmazandó, a Ptk. 339. §-ának /1/

bekezdésére alapítva. A Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdésében írt generális kártérítési szabállyal szemben a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdésében írt, a bérlő kártérítési felelősségére vonatkozó speciális szabály akként rendelkezik, hogy a bérlő csak abban az esetben felelős a kárért, amennyiben a kár a rendeltetésellenes, avagy szerződésellenes használat következménye. Az elsőfokú bíróság 4.G.20.003/2005/105. sorszámu, a felperes kárigényének jogalapját megállapító közbenső ítéletében akként foglalt állást, hogy az alperes felelőssége a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdése alapján áll fenn. A Fővárosi Ítéltábla a fenti közbenső ítéletet hatályon kívül helyező 10.Gf.40.153/2008/4. számú végzésében hangsúlyozta, hogy a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdése alkalmazása során a bizonyítási teher a bérbeadó felperest terheli, és a bérlő felelőssége csak akkor áll fenn, ha a bérbeadó bizonyítja, hogy a bérlő a bérlet tárgyát rendeltetésellenesen, illetőleg szerződésellenesen használta és a kár emiatt következett be. Az alperes ezen túl hivatkozott arra, hogy a felperes módosított keresete a Ptk. 425. §-a mint jogalap megjelölésével behatárolta az elsőfokú bíróság „mozgásterét”, így a Pp. 3. §-ának /1/ és /2/ bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság kötve volt a kereseti kérelemhez. Egyébként a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdése alapján irányadó Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése alkalmazása esetében is a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes, illetőleg a beavatkozó dolgozóinak károkozó magatartásával okozati összefüggésben következett be a berendezés sérülése. Hivatkoztak arra, hogy Sz Zs igazságügyi szakértő előadásán kívül a perben kirendelt összes szakértő megállapította, miszerint az alperes nem felelős a károkozásért, mert annak bekövetkezése vis maior eredménye. Az alperes sérelmezte, hogy e körben az eljáró bíróságok ítéletei azért is jogszabálysértőek, mert a tényállás megállapításánál egyes bizonyított tényeket, adatokat mellőztek, másokat helytelenül értékelték. Figyelmen kívül hagyták a szélerősséget igazoló tanúvallomásokat, szakértői véleményeket, annak a panelszerkezetre gyakorolt hatását, továbbá azt, hogy a szerelés közbeni állapotra nincs szabványos szereléstechológia. Figyelmen kívül hagyták az esetleges rendellenesség és a bekövetkezett baleset oksági kapcsolatának hiányát. Azon túl, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy rendeltetésellenes használat, azaz ellentartás történt, azt is bizonyítania kellett volna, hogy ez okozati összefüggésben áll a bekövetkezett káreseménnyel. Az ügyben kirendelt igazságügyi szakértők ezt az okozati összefüggést kizárták, véleményüket azonban az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták. Tekintve, hogy a bizonyítási teher a felperest terhelte, a felperes pedig Szabó Zsolt igazságügyi szakértő megállapítása szerint sem tudta bizonyítani, hogy az alperes felelős a baleset bekövetkezéséért, a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdése szerint a felperesnek, mint bérbeadónak kell viselnie a balesetből eredő javítással kapcsolatos költségeket.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes még azt sem bizonyította, hogy a bérlet tárgya azonos a károsodott szerelőállvánnyal. A gép azonosításához szükséges adatok sem a bérleti szerződésen, sem az árajánlaton, de még a javítási számlákon sem kerültek feltüntetésre, illetőleg azok nem azonosíthatóak a felborult géppel. Mivel a felperes a felborult gépet a helyszínről saját kockázatára elszállíttatta, valójában azt sem lehetett megállapítani, hogy ténylegesen milyen sérüléseket szenvedett a berendezés a baleset során, így a kárösszeg sincs bizonyítva.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Álláspontja szerint a munkabaleseti jegyzőkönyv adataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy a beavatkozó dolgozói a dőlő paneleket az állványon állva kísérelték meg a dőléstől megmenteni, továbbá az OMMFF Bács-Kiskun Megyei Felügyelősége a panelszerelést, mint biztonságos rögzítés nélküli veszélyes tevékenységet felfüggesztette és kötelezte a beavatkozót részletes szerelési utasítás készítésére. Megállapítható volt, hogy az alkalmazott szerelési gyakorlat nagy erősségű széllel szemben nem nyújtott teljes biztonságot.

.-.-.-.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelmek keretei között vizsgálta felül és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

Az eljáró bíróságok azzal, hogy a jogvitát a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdésére és nem a 425. §-ának /1/ bekezdésére alapítva döntöttek el, nem sértették meg a Pp. 3. §-ának /1/ és /2/ bekezdésében írtakat. A felperes keresetében azért kérte kártérítés fizetésére kötelezni az alperest, mert a vele kötött bérleti szerződés alapján tőle hibátlan állapotban átvett és általa használt emelőállványt sérülten szolgáltatotta vissza. A keresetének jogalapját a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdésében és a 339. §-ának /1/ bekezdésében foglaltakra utalással is megjelölte. A felperes módosított keresete tehát mindkét jogszabályhelyre hivatkozott. A perben a fentiekre tekintettel nem volt jelentősége, de a Legfelsőbb Bíróság rámutat arra, hogy a kialakult gyakorlat szerint a bíróságok a megjelölt jogcímhez nincsenek kötve, ha a megjelölt jogcímtől eltérő jogcímen történő marasztaláshoz szükséges tényállási elemek bizonyításra kerültek.

Úgy szintén nem osztotta a Legfelsőbb Bíróság az alperesi oldal azon előadását, miszerint az ítélet tábla hatályon kívül helyezése végzésében írtakból következően a megismételt eljárásban kizárólag a Ptk. 425. §-a alapján lett volna vizsgálható az alperes

kártérítési felelőssége, ilyen megállapítást a végzés nem tartalmazott.

A Legfelsőbb Bíróság - a fent kifejtettekre tekintettel -nem osztotta az alperes jogi álláspontját, miszerint az eljáró bíróságok nem bírálhatták el a keresetet a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése szerint.

A Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdése arra az esetre tartalmaz rendelkezést, ha a bérlő a bérlet tárgyát rendeltetésellenesen, vagy szerződésellenesen használja. Amennyiben a bérbeadó bizonyítja, hogy a fenti módon történő használat következtében kára keletkezett, a bérlő számára kimentési lehetőség nincs, kárfelelőssége lényegében feltétlen. A bérlő nem szerződésszerű teljesítése (szerződésszegése) azonban nem kizárólag a bérlet tárgyának rendeltetésellenes, vagy szerződésellenes használatára vezethető vissza. Amennyiben nem a bérlő rendeltetésellenes, vagy szerződésellenes magatartásával összefüggésben keletkezik a bérbeadó kára nincs elzárva a bérbeadó attól, hogy kárigényével a bérlő ellen fellépjen. Ez esetben kárigényét a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdése alapján alkalmazandó, a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdésére alapítva érvényesítheti. Ez annyiban különbözik a Ptk. 425. §-ának /1/ bekezdése szerinti kárfelelősségtől, hogy a bérlőnek kimentési lehetősége van annak bizonyításával, miszerint úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A perbeli esetben az alperes a bérlet tárgyát - az emelőállványt - sértetlen állapotban vette át a felperestől mint bérbeadótól, így a bérleti szerződés megszűnését követően a Ptk. 433. §-ának /2/ bekezdése szerint azt ugyanúgy sértetlen állapotban volt köteles visszaszolgáltatni, ez jelentette volna részétől a szerződésszerű teljesítést. Mivel az alperes a bérlet tárgyát sérült állapotban szolgáltatta vissza, a teljesítése nem volt szerződésszerű, ezért ha annak a Ptk.339. §-ának /1/ bekezdésében írt további feltételei fennállnak, kárfelelősség terheli.

Kétségtelen, hogy az emelőállvány az alperes alvállalkozójának munkavégzése közben sérült meg, annak felborulása a sérüléssel, valamint a felperes javítási költségben mutatkozó kárával okozati összefüggésben áll. Az alperes ezért a Ptk. 339. §-a /1/ bekezdésének második fordulata szerint a kártérítési felelősség alól csak akkor mentesült volna, ha sikerül magát kimentenie annak bizonyításával, hogy az állvány felborulását és ezáltal a sérülését a hirtelen jött olyan erejű szél okozta, amelyet előre nem láthatott és amellyel a körülmények ismeretében nem is kellett számolnia; továbbá hogy más, - a saját magatartására visszavezethető ok (a panelek nem megfelelő rögzítése) nem hatott közre a káreredmény bekövetkezésében.

Az eljáró bíróságok tehát nemcsak a Ptk. 339. §-a /1/ bekezdésének alkalmazhatóságában, hanem a bizonyítási teher kérdésében is helyes

álláspontot foglaltak el, és nem sértették meg a Pp. 164. §-ának /1/ bekezdését.

A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban mint rendkívüli jogorvoslati eljárásban a bizonyítékok mérlegelésének felülmérlegelésére csak rendkívül kivételes esetben van mód, akkor, ha a mérlegelésre iratellenesen, a logika alapvető szabályait sértve került sor. Ilyen az adott ügyben nem volt megállapítható.

A Legfelsőbb Bíróság rámutat arra, hogy a Pp. 206. § /1/ bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadása és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A Pp. a szabad bizonyítási rendszer talaján áll. A Pp. 3. § /5/ bekezdése szerint a bíróság a polgári perben sem a bizonyítás meghatározott módjához, sem meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve. A szabad bizonyítás elvéből következően a törvény egyetlen bizonyítási eszköznek sem tulajdonít a többi felett álló bizonyító erőt, így a szakértői bizonyítás - egyébként nem teljesen egyértelmű - eredményének - figyelemmel az azzal ellentétes más bizonyítékokra - nem lehet ügydöntő jelentőséget tulajdonítani.

A panelszerelés nem tartozott a szokványos építőipari tevékenységek körébe, ezt már a korábban eljáró bíróságok is megállapították. A kivitelezőnek 1 méter széles és 11 méter magas szendvics-panelet kellett részben tartóoszlopokon, részben egymáshoz rögzítve szerelnie úgy, hogy azok falat alkossanak. S Zs, B L és Sz J igazságügyi szakértők egyetértettek abban, hogy a balesetet alapvetően a nagy sebességű szélroham okozta, az eljáró bíróságok viszont helyesen állapították meg, hogy a károsodáshoz több, egymással összefüggő okok sorozata vezetett. Nem volt vitatható, hogy az alperes nem megfelelően mérlegelte az időjárási változásokat. A munkát végző dolgozók nem hagyták abba a tevékenységet és nem engedték le a szerelőállványt a sérülés elkerülése érdekében. B L és Sz Zs szakértők arról is nyilatkoztak, miszerint az emelőállvány felborulásának egyik oka az volt, hogy a panelek nem voltak megfelelően rögzítve. Bár Sz Zs szakértő a korábbi határozott nyilatkozataival ellentétben a 193. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben végül akként nyilatkozott, hogy szakértői bizonyítás szintjén nem látja megállapíthatónak az alperes felelősségét, olyan nyilatkozatot nem tett, hogy az alperes nem felelős az emelőállvány felborulásáért. Szakértői bizonyossággal tehát nem sikerült az alperesnek a felelősség alól magát kimentenie.

A vis maiort - a nem várható erejű szél hirtelen keletkezését - egyébként az Országos Meteorológiai Szolgálat 2009. március 17-i tájékoztatása sem támasztotta alá kétséget kizáróan. Ennek a

másodfokú bíróság kellő indokolását adta, amellyel a Legfelsőbb Bíróság mindenben egyetértett.

Alaptalanul sérelmezte az alperes és a beavatkozó, hogy az eljárás bíróságok a szél erősségére vonatkozó tanúvallomásokat nem vették figyelembe a bizonyítékok mérlegelése során. A szél erősségének mérésére a helyszínen nem került sor, az ott dolgozók vallomásai 100-150 km-es sebességű szélerősségről tettek vallomást. Nyilvánvaló, hogy a tanúk ellenőrizhetetlen vallomása a szélerősség számszerűsített megállapítására nem volt alkalmas. Nem kétséges, hogy a kár bekövetkezésében a szél maga is közrehatott, annak hatása nem választható el a helyszínen dolgozók tevékenységétől.

Az eljárás bíróságok ezért nem iratellenesen, nem a logika alapvető szabályait sértve állapították meg az alperes kárfelelősségét a Ptk. 318. §-ának /1/ bekezdése alapján alkalmazandó, a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése szerint.

A sérült gép azonosságára, illetve a kár összegére vonatkozó első, illetve másodfokú ítéleti megállapításokkal a Legfelsőbb Bíróság mindenben egyetértett, azok helyes indokait megismételni nem találta szükségesnek.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.387/2010/3. számú ítéletét a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A felperes és a beavatkozó felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért az alperes a Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a /2/ bekezdésének a) pontja és /5/ bekezdése szerint felszámítható az ÁFA-t is tartalmazó ügyvédi munkadíjat foglalja magába.

A beavatkozónak a Pp. 83. §-ának /1/ bekezdése szerint perköltség címén azt a többletköltséget kell megfizetnie, amelyet a beavatkozással okozott. Ennek összegét a Legfelsőbb Bíróság 25.000 Ft-ban határozta meg.

Az alperes illetékfizetési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának /3/ bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése és 15. §-ának /1/ bekezdése alapján az alperes köteles az államnak, az adóhatóság felhívására megtéríteni.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának /1/ bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. június 14.

*.Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke
öngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.előadó-bíró
Dr.Lőrincz Györgyné sk.bíró*